

Було, як шарпане сукно...

Станіслав Чернілевський

Було, як шарпане сукно,
крайнебо з вітром шерепівим.
Надвечір — сонце крізь вікно,
мов гострий шприц
з пташиним співом.
На відголоски шалини
послала тиша запинала.
Я розумію здалини,
що наша притча відлунала.
Відшепотіла, відгула,
над скрапом свіч відмерехтіла.
І навіть шлейф її крила
не шерехтить по шкірі тіла.
Пташина цідь прошила сплін
цілющим імпульсом привчання.
І жовта безгомінь між стін
уже не хвора на мовчання.
З лещат нещадності прощань —
інакші шифри долучань.